

τῶκαθε ἡ Γαλλία νὰ γείνει μεμιάς ὁ καταχτόνιος ἔχτρος τῆς Ἰταλίας... Ἀπόδειξη τῆς ἔχτρας τῆς Γαλλίας εἶναι... ὅτι ὑποστηρίζει τὸν Ἑλληνισμό! Θέλετε καὶ ἄλλη φραττελικὴ λογικὴ; Νά τῆνε: Ἡ Ἰταλία, ποῦ δὲν ἔχει οὔτε τὸν ἐλάχιστο σκοπὸ, γὰρ ἑδαφικὰς κατακτήσεις στὴν Νότια Ἀλβανία, (ἔμεῖς λέμε Ἡπειρο), δὲν μπορεῖ νὰ φέρσῃ αὐτὰ τὰ μέρη, ὅπου κάθονται **κατὰ 2)3 Ἀλβανοὶ καὶ Μακεδονο-Ρουμάνοι**, (ἔμεῖς λέμε Κουτσόβλαχοι), νὰ γίνουσι Ἑλληνικά, γιατί ἔτσι αὐτοὶ ποῦ γυρεύουν τὴν ἐλευθερίαν θὰ ἔχουν νὰ ὑποφέρουν τὸ ζυγὸ καὶ τὴν ὑποδούλωση ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας. «Καλὰ λοιπόν, ἄς γίνοι δημοψήφισμα!» Ὁχι, ἡ Ἰταλία, ποῦ γνωρίζει καλὰ τὰ **φιλελληνικὰ αἰσθήματα τῶν κατοικῶν τῆς Νότιας Ἀλβανίας**, δὲν μπορεῖ νὰ ἐμπιστευθεῖ τὴν τύχη τοῦ πορθμοῦ τῆς Ὁτράντο, σ' ἓνα δημοψήφισμα, ποῦ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ βγεῖ σὲ ὄφελος τῆς Ἑλλάδας.

Βιέννη

ΠΑΥΛΟΣ ΓΙΑΝΝΗΛΙΑΣ

ΑΚΟΜΑ ΟΛΙΓΟ ΦΩΣ

Φίλε «Νουμά»,

Σοῦ στέλλω ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ ἐπιστολὴ ποῦ ἔλαβα χτές. Εἶναι ἐνδεικτικὴ ἡ κατάστασις ποῦ βασιλεύει στὰ Βουργαροπατημένα μέρη καὶ ἂν δὲν ἀπέλιπε τοὺς ἑδῶ, ἡμᾶς μᾶς ἀπέλιπε ἐκεῖ, ἀφοῦ οὔτε τιμὴ, οὔτε περιουσία γὰρ τοὺς Ἑλληνας ἀναγνωρίζεται.

«Ἄρχισεν ἡ αἱμορραγία ἡ ἐθνικὴ, ἄρχισε νὰ χύνεται τὸ μαῦρο σκοτάδι τῆς δουλείας πέρα ὡς πέρα στὴ Θράκη. Ὁ ἥλιος ὁ ἐθνικὸς ἐσκοτίστηκε ἀπὸ τὰ σύγνεφα τῆς ἐπιδρομῆς αὐτῆς, ποῦ λέγεται ἐλευθέρωσις καὶ σὰν καταιγίδα συνεχλόνησε τὴ βλάστησι τῆς ἐθνικῆς μας ἀκμῆς.

»Τὰ ἀνοσιουργήματα τοῦ βάρβαρου κατακλισμοῦ δὲν ἀρμαθιάζονται, γιατί θὰ ἐχρειάζοντο στήλες καὶ στήλες νὰ περιλάβουν τοὺς καημούς μας. Ἐδῶ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἀπλώνεται τὸ παράπονο ἡμῶν τῶν δούλων. Τρίζουν τὰ κόκκαλα τῶν γονέων μας ἀπὸ τὸ σιδερένιο πάτημα τῶν ἐπιδρομέων, ποῦ ὅπου ἐπέρασαν ἀφήσαν τὴ θλίψη, τὸν καημό.

»Μητέρες κλαῖνε τὴν χαμένη παρθενιά τῶν κοριτσιῶν τους, πατέρες γυρεύουν νὰ στηλώσουν τὰ συντρίμματα τῆς θύελλας αὐτῆς, παδιὰ στρομωγμένα στὴ γῆ, ποῦ μόνη αὐτὴ τοὺς ἔμεινε ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν φουσάτων τῶν καταχτητῶν, κλαῖνε ζητώντας τὸ ψωμί, τὸ στῶμα, τὴν ἡσυχὴ ἀγκαλιὰ τῆς μάνας τους.

»Τὰ σχολεῖα μας κλεισμένα κ' ἐρειπωμένα. Οἱ ἐκκλησιῆς μας παρμένες, οἱ παπάδες στέλνονται στὸν ἄλλο κόσμον, οἱ δασκάλοι τοὺς ἀκολουθοῦν, οἱ δασκάλισσες, τῶν ἀρχικομιτατζήδων οἱ θλιμμένες αἰχμάλωτες... .

»Ποῦ νὰ στραφῇ τὸ δακρυσμένο μάτι, ποῦ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐλπίδα τουλάχιστο;— γιὰ μᾶς χαμένη ἡ ἐλπίδα.—Κάθε τόσο ἀκούγεται ἡ βαρῦνη φωνή: «ὦ ἔσεῖς ποῦ ἐπλανηθήκατε, ὦ ἔσεῖς, ἄθλια κουφάρια, ποῦ ἀρνηθήκατε τὸν ἐθνισμό σας, στραφεῖτε πρὸς τὴν ἀλήθεια, πρὸς τὸ φῶς καὶ ρουφήστε τὸν πολιτισμό, τὴ ζωὴ, τὴ γλώσσα τῶν πατέρων σας, ἄλλοιως σᾶς περιμένει τὸ μαχαίρι τῶν τζελάτῃδων τῶν κομιτάτων ποῦ λέγονται ἐθναπόστολοι Βούργαροι».

»Κι ἀντιλαλεῖ στὰ πέρατα τῆς Θράκης ὁ κλαυθμός, ἡ θλίψη τῶν σφαζομένων, ὁ πόνος καὶ ἡ ἀγανάκτησις τῶν κλεπτομένων, τῶν δοκιμαζομένων μδλα τ' ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας ποῦ στὴν πραγματικότη λέγονται **ἐπιδρομὴ**, πέρασμα Ὀθῶν, πέρασμα ἀγριῶν ὀρδῶν.

»Ἡ νεότης μας φεύγει ἀθρόα. Ἡ γενεὰ τοῦ μέλλοντος ἐκπατρίζεται καὶ ἡ αἱμορραγία ἀκατάσχετα θὰ φέρῃ τὸ θάνατο τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς, τῆς ἀκμῆς τοῦ Θρακικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

»Ποῦ εἶναι ἡ ἐθνικὴ σας ἀμυνα νὰ σταματήσῃ τὸ βαρὺ χέρι τῶν συμμάχων, ποῦ ἀδιάκοπα καταφέρνει κατακεφαλιές;

»Ποῦ εἶναι ἡ δύναμη τῆς Κυβερνήσεώς σας ἐκεῖ νὰ ἐλαττώσῃ τουλάχιστο τὴν αἱμορραγία, ἂν δὲ ἴμπορῇ νὰ τὴ σταματήσῃ; Δὲν αἰσθάνεστε ἐκεῖ πέρα ὅτι σφαδάζουμε κάτω ἀπὸ φτέρνα βρωμερῆ, ὅτι πνιγόμεστε, ὅτι λιποψυχοῦμε, ὅτι πεθαίνουμε;

»Ὁ εἰκοστὸς αἰώνας τῶν ἐλευθέρων ἀρχῶν μᾶς περισφίγγει μὲ τὴ χειρότερη δουλεία, ποῦ ἐδοκίμασεν ὁ κόσμος: Ποιὸ σημεῖο νὰ περισώσουμε, ὅταν τὸ ἐθνικὸ μας οἰκοδόμημα μὲ ὑπόκαψους δονισμούς σεῖεται; Ὡστε λοιπὸν Βούργαροι θὰ γίνουμε; Βουργάρικη θὰ γίνῃ ἡ γῆς μας, μὰ ἔμεῖς θὰ λυώσουμε ἀφίνοντας τὴν τελευταία μας πνοὴ πάντα σὰν Ἑλληνας ἄξιοι καλλίτερης τύχης Περιμένουμε τὴν ἀπάντησίν σας... .»

ΘΡΑΚΙΚΟΣ

“ΓΡΑΜΜΑΤΑ”

ΜΗΝΙΑΙΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Τόμος Δεύτερος (400—450 σελίδες)

Συντρομὴ φρ. 10, προπληρωτέα.

Διεύθυνσις: «Γραμματα» Β. R. 1146, Alexandrie (Egypte)